

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosé ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh éi khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njedzelske lopjeno.

Wudawa so kóždu šobotu w Šmolerjez knihicziščezěrnj w Budyschinje a je tam ja šchtwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

11. njedzela po šwjatej Trojizy.

Łut. 18, 9—14.

Božo, budž mi hrěšnikaj hnadny!

Schtwore k modlitwje cze nuczi,
Schtwore modlitwu cze wuczi:

Boža hnada,
Šhrysta rada,
Ty šy zyle khudny,
Boži šlub je tudny!

Schto je tamneju cžłowjekow, Farisejskeho a zlonika, do templa horje wjedło, k modlitwje nucziło? Niž swon-tna nusa, hlód abo tradanje; Farisejski bě drje bohaty a samožiteho zlonika swonkowna khudoba njeczisčezesche. Wjele bóle swonkowna swuczenosć pišmawuczeneho do Božeho doma wjedže jako jeneho tych, kiž šami wjele do šo džeržachu, jako bychy prawi byli a druhich ja nicžo mějachu. Šemu a jeho towaršam wěra, pobožnosć, Boža šlužba, modlitwa jenicžy w swonknjch waschnjach wobstejachu. Mójšajowny šakon jo pschikasa, wot mladosće šem jo hinaf njewjedzěsche. W prawym cžasju dyrbi tam byč. Šlub-šcheho pohnuwanja, šnutstownišcheho wabjenja a nucjenja njeczuje, šhiba šo chze wot ludži widženy, cžescženy, šhwaleny byč. We blyšcžazej šarisejskej drascže khodži, w modletškej šutni š wulkimi bramami a se šchěrotimi wobrubami. Wščitkim widomnje nješe wokoło cžola a wokoło lěwizy rjemjenje se šakonjomymi napišmami — ludži dla! Běsche to prawe cžerjenje a wabjenje k modlitwje a do Božeho

templa? Ně a šašo ně! Žedjenje wěryjazeje dusche a ponizneho ducha, nucjenje štykneho šwědomnja, hlód a lačnosć wutrobny dyrbi wabicž a nucicž k rěczi rta a k rozrěcženju wutrobny psched šnjěsom! Šo cžeri tamneho zlonika horje do Božej šwjatnizy; niž š khwatnymi kroczelemi, niž š pošbėhnjenej wyšokaj hlówu dže, ale pomalku a š cžezkej wutrobu.

Zlonik! jedny tych šazpiwanych woteprěšow, kotřiž w šlužbje romškeho njepšhecžela štejo židowski lud š dawšami a š žlami tlócžachu. Zlonizy a hrěšnikizy buch š wjetšcha hromadže mjenowani; šchtó wě, hacž bě tamny něschto lěpschi. Šsnadž šu hrěchi mladosće, pschecžinjenje nanoweho herbštwa jeho tak šnicžile hacž do šlužby njepšhecželow a pschescžeharjow; šnadž je husto pschihladowacž dyrbjal, haj šnano k temu pomhal, njeprawdu cžinicž; šnadž je šylšy khudny, wudowow, šyrotow wobhladal a jich šdychnjēja šlyšchal, kotrež šabycž njemóže. Š š přjedawšchich lěpschich cžasow je drje hišcže mało lěpscheho wušywa we wutrobje wostało, kiž by druhdy najradšcho dosadušyl, ale kiž wukorjenicž a šanicžicž njemóže. Šo dnjo pschi zlonikowej šlužbje šlyšchi husto hlóbš, — hlóbš njeboh nana: Šsy ty mój šyn, džěcžo našcheho šwjateho luda, kiž šobu potkócžujesč tón šamy lud? Š nožnych šonach šteji pschi jeho kóžu se šylšami jeho njeboh macž a placžo šdychujo: Moje džěcžo, šym dha tebje š bolosćemi k temu porodžila a š njewuprajomnej lubosćju wocžahnyła, šo twoje dla džěczi našcheho luda khude a hlóbdne khodža? Ššylnišcho džěń wote dnja cžuje tele dopomnjecže šaršchi-

steho doma, lepšich časow; njeměr wutrobny a śwědomnja pschibjera, pónacze roscze a skónčnje jeho pschemóze, tak je šhrěschil pscheczimo Bohu a swojemu ludu. Hdže so wobroczić? Schtó pomha? Szwětne bohatstwo niz, niz człowsta mudrosć abo móz. Anjeze Božo, ty by nasche wufhowanje stajnje a pschezo! Haj, temu Anjezej chze so bližić, jemu swoju winu wufnacź, jeho prošycź wo wodacze. Sa chzu postanycź a k Bohu naschich wótzow hicz. Horje do Božeho templa! Dusche žedženje, nusa wutrobny, styšk śwědomnja jeho czěri k modlitwje: Božo, budź mi hrěschnikej hnadny!

Wobaj, Farisejski a zlonik, stejitaj w templu, wobaj so k Bohu modlitaj; — ale czeja modlitwa je so Bohu spodobala? Sa so czi dżakuju, Božo, so njejšym jako drusy ludžo, rubježnizy, njeprawi, mandželstwoamarjo, ani jako tón zlonik. Sa posczu so dwójzy sa tydzeń a dawam džežatk wot wscheho, schtož mam. To bē modlitwa Farisejskeho, abo tola to, schtož wón modlitwu mjenowasche. Ale zlonik stejescche nasdala, njechasche tež swojej woczki k njebjekam posbēhnyć; ale dnyri na swoju wutrobu a džešche: Božo, budź mi hrěschnikej hnadny! Tu hordosć, tam poniznosć, tu wulke wysoke słowa, tam modlitwa w duchu a wo prawdže, tu człowsta czešć a khwalba, tam Bože spodobanje!

W přjedzishnje swjateho templa, najbližicho k najswjecišchemu, wschitkim widomny, i posbēhnjenej hlówu, i wupschestrjenymaj rukomaj tam Farisejski steji. S hordym wóczkom hlada k njebjekam, i hordym wóczkom na druhich modlerjow a se sazpiwanjom na woboheho zlonika. Schtó chze tónle tudy w Božim domje, w mojej pschitomosći, w mojej bliskosći! O, kajki hinaschi prawy, spravny, dokonjany bym ja! To by Farisejskeho myšle a jeho modlitwa je bóle khwalobny khěrlušch niz sa to, schtož je Bóh jemu czinił, ale schtož je wón Bohu czinił. Někajku próstwu w jeho słowach nješlyšchisch, wutrobne šdychnjeńcžo, Bohu spodobne, jeho modlitwa njeje!

Zyle, zyle hinał drugi modleť w Anjesowej swjatnicy, tamny zlonik. Poniznje bē pschischol, czishe a poniznje bē fastupil. Nasdala steji, w czichim czěmnyim kucziku, hdžež nihto jeho lohzy njeprawnje, tam chze swoju horzu próstwu psched Boha pschinjesć. S pokhilenej hlówu, i tschepotazymaj rukomaj njecha swojej woczki posbēhnyć, ani hladajo na druhich kemscherjow, ani k njebjekam. Ach, njehlada kóždy drugi nješmilnje a se sazpiwanjom na njeho? Ach, móže, chze Bóh tón Anjes jeho šlyšhecź, jeho wufšlyšhecź? W krotkich słowczkach šdychnjeńcžo jeho tschneje wutrobny wobsteji. Wschako niczo njewě, i czimž mohł so hordzić a khwalicź; jenož wopłakowacź a wufnacź dnyri, so je Božich dobrotow a darow zyle njedostojny byl, so je swjateho Boha se swojim hrěschnym žiwjenjom šrudził a roshněwał; jenož nutrnje a pokornje prošycź chze: Njekhodź do šuda so mnu, njesaczishu mje zyle wot swojeho woblicza, ale budź mi hišcže ras hnadny; šmil so a pokhlnuj mje hubjeneho hrěschnika se swojim duchom k nowemu lepšchemu žiwjenju! Schtóž šrudženy skombženy czaš i hroženjom jemu přjódžerzi, schtož nětko saczuma, czehož so sa pschichod a wěcznosć nadžija, to wschitko i tej pokornej, nutrnej, horzej próstwu wupraji: Božo, budź mi hrěschnikej hnadny!

Bo czejim pschikladže, luby tschesczjano, wołasch ty so k Bohu? Wot koho chzesch ty wufnyć prawe waschnje, prawe wopschijecze swojich modlitwow?

Do templa by w duchu wobeju pschemodžil, Farisejskeho a zlonika, w templu jeju wohladał, nětk wopomni hišcže, luby tschesczjano, tak so wobaj i Božeho templa dom wróczišchtaj.

Sa praju wam: Tón džešche sa praweho do swojeho doma psched tamnym. Pschetož schtož so šam powyschuje, tón budže ponizeny; a schtož so šam ponizuje, tón budže powyscheny. To by Ješusowe słowa! Bóh napscheczimo steji hordym, ale poniznym dawa wón hnadu. Farisejski wuńdže i templa runje tajki, kajkiž bē přjedy nuts šaschol. Jeho modlitwa njeje jemu niczo pomhala, dokelž prawa njebē, dokelž i njej niczo njeje pytal. Szwójmu mšdu ma precz. Schtóž so šam powyschuje, tón budže ponizeny.

Kak krašne pať je, schtož nasch Anjes wo poniznym zloniku praji: Tón džešche sa praweho dom. Pola Boha je w swojej nusy wufhowanje pytal, psched nim swoju wobčeženu wutrobu wufšypał, pokutnje wo durje hnadny a wodawanja klapał. A pschi swojej, po swojej modlitwje saczuma spodžiwnu Božu móž šprawneje modlitwy; wscha wobčežnosć wotpada, wschitka tschnosć so šhubi, radoštnje klapa wutroba. Kak wjekeły dže tom, kiž je přjedy tak šrudny se štyškom a se štrachom khodžil. Njech nětk pschihladowarjo so spodžiwaju, njech so jemu šmėja, wón jich kězbu nima. Jeho modlitwa je wufšlyšchana, Bóh je jemu hnadny, teho je jeho zyla wutroba wěsta. Šolóženje, mēr a troscht je wot Boha dostał. Bóh je šmilny, Bóh je dobrocziwy, Bóh je wjetšchi hacž człowski hrěch. Tak klinezi a špěwa khwalobny khěrlušch jeho wutrobny a jashka. W mērje hlada k njebjekam, džakny a wjekele wróczi so dom k swojemu džełu, ně, k nowemu džełu, k nowemu žiwjenju, so by w Božej mozy polěpschowal, schtož je hacž dotal šhrěschil. — Schtóž so šam ponizuje, tón budže powyscheny.

Luby tschesczjano, wopomni, so Anjesowe słowa by sa wschitke czašny a sa wěcznosć rěczane, wošebje pať sa tebe a k twojemu šbožu. Wopomni, so dženšha hišcže twoje modlitwy Bože žohnowanie šmėja, jeli czěrjeny wot praweho ducha modlitwy pokutnje a wěrjazy so swojemu Bohu pschibližujesch w Ješusowym mjenje a po jeho pschikafni. Na swojich plodach budža dženš hišcže, niz jenož Anjesowi wuczobnizy, ale tež nasche modlitwy pónate. Jeli twoje modlitwy budža jenož słowa rta bjes hlubošeje nutrnosće a saczuwanja wutrobny, dha so njedžiwaj, hdnyž tež wutroba a ruka prošdnej wostanjetej. Prawa modlitwa po zlonikowym pschikladže je runa Moachowemu hołbitej i wolijowym liščom nadžije a mēra. Bóh je mi hnadny psches Ješom Khrysta, mojeho Šbóžnika; to je njebjeske wotmolwjenje a jashglowanie praweje modlitwy. Boži troscht polóžuje twuju wobčeženu wutrobu, njebjeski mēr cžeňje nuts do tschneje dusche. Sa pať so womłodžuje w Božej mozy jako hodleť k nowemu žiwjenju w Bosy. Njemóžecze wy to wobšwědczić, wy lubi wěrjazy a šwěrniteho Anjesa? Nješcže to husto naschonili na šebi a na druhich, o tak hustokrócznje a krašnje? Hdnyž ty so ponizowasche na kolenomaj w Božim domje abo w swojej modleńskej komorzy, hdnyž swoju zylu wutrobu wufšypa psched Bohom w nusy a tschnosći, njeje twój Anjes tebe šašo wobhnadžil a šwješelil a czi wupomhał se wschitkich twojich štrachotow? Wječor ty plakasche a šdychowasche: Božo, mój Božo, šmil so, a druge ranje klinešcche wot hlóš twojeje modlitwy: Šnadny a šmilny je tón Anjes! To je štokróczne naschonjenje prawych modlenjow se štareho

čaja a s našch dnjow, to budže tež da-li Bóh tvoje nashonjenje. Žiwjenje w modlitwie je a wostanje žiwjenje w žohnowanju! Wytasch-li šwěru tole žohnowanje, dha jo namatasch. Hamjeń.

Knježe, mojich wótzow **Božo,**
Wótcze mojoh' **Sbóžnika,**
W nozy placžo macžam **Łožo,**
Wo dnjo khodžu hjes měra.

Budž mi šmilny; **šłowčžo** hnady
Pray mi khudom' **hrěšcuilej.**
Tvojej' dobroty a rady,
Kónž šmjercž moja tola njej'.

Budž mi hnadny, moju winu
Wodaj mi dla **Ješuša;**
Njerosslem mje, brashnu sczinu
Njehašń flabe plomjeschta.

Hnadny, šmilny, dobročiwny
Je tón Knjes a wostanje!
Jeho hnady wěczne džiwny
Khwalicž chzemy wobstajnje!

W.

Modlitwa.

Wo šbože bohate,
Wo polnu šłowčžnu jašnosč
Čže, Knježe, njeproschu
Sa šwoju šbyttnu čašnosč —
Tón dar šnadž čžežil by
Mi flabej ramjeni,
A jeho bljščž mohł hječ
Wšche wótry sa woczj.

Wo tajke šbože niz —
Do dusche Khrysta šłowa:
„Ššwój šchjž wšmi, sa mnu pój!“
Mi pschezo klincža s nowa.
Ty pał, o Knježe, wěsch,
Ššto moja nadžej je;
Ach, dopjela s mikosčžu
Mi dusche žedženje!

Běh njedaj wobšanknyč
Mi s šchidkom roslemjenym;
Mje s mozu wuhotuj
A s duchom womłodžentym.
Bljščž serow wječžornych
We šłotej krašnosčži
Mi priedy hiščeže spožčž,
Šacž džej šo nashili!

K. A. Fiedler.

Sbožowny bur.

(M. Klaudius.)

Hłóš: Ššym Ššerbow šerbste holecžo —.

Džak Bohu! bur šym šbožowny,
Šaž widžicže wy to;
:: Wšcho nimam drje, pał bohaty
Sa tola čžuju šo. ::

Šdnyž rano roša šhadžuje,
Je mhlowe hiščeže wšcho,
Se šwojim ptuhom wješele
Šnó čahnu na polo.

A hładam, kał nětk wuwala
Wón bróšdy wokol' mje;
Sa špomnju s džatom na Boha,
Šsej špěwam šhěrlušče.

Šnó wrónty na mnje čakaja
A krocža sa mnu tu,
Wšchě ptacžatka šo hibaja,
Šad jich hłóš šašyšchu.

Šdnyž Bože šłowčžo šahadža,
Wšcho rjenje rosžafni.
Ššto dha to sa pjenjesh ma?
Ma wjaz kral najwjetschi?

A hdyž šyw mlóbdny šesthadža,
A žito wlecže šo;
Je potom trawa šušchena,
A w polach šrale wšcho; —

D šchtóž njej' wohladał šej to,
Tón njerossymi mje,
Šač Bóh našch džěla, stara šo,
Šaš hnadnje žohnuje.

Tež widžu ja, kał bohacže
Sa rula wótzowšta
Tu wulke blido šhotuje
Sa wšchitke štworjenja.

Wón lutki šam to šhotuje,
Pał čłowjek pomhacž šmě,
Šaj, dyrbi džělacž njespróznje; —
A to jom' štrowe je. —

Ach, tu je prošnosčhodženje
Wšchěz' najwobčežnišče,
A čertowški to hłowak je
Sa wšchitkich wopravdže.

Daj, šo tež mój šyn nadžiju
Wšchu staja na Tebje;
A s hnady daj jom' mandželštu,
Šaž jeho macž tež je.

Surij Bróš.

Sšerbowka.

Šistorišta novella wot R. Šiduša. Ššerbschčžil K. A. Fiedler.

XII.

Šasajtra po podawkach, w VII. stawje wupowjedanych, bě Šótłow w bološnym rošhorjenju. Šomaly bě štur mnohich mužj a žonom, kiž běchu šo na najšwontownišchi kónž wšy, na Šhocžebus ležazy, na pučž nastajili, a šamo šchibale hólčžata a wěžipne hólčžata běchu psched tej wultotnej šhutnosčžu woněmike, kotraž bě wšchěch dorosčžentych šapschijala.

Psched domom, w kotrymž šemrjety Šral ležesche, štejesche wjele wyšokich mužškich podobow w dolhich čžornych šutnjach, w kulojtych čžornych kłobukach a we wyšokich šchłórnjach, hacž do kolen došahaznych. Wotdžělene wot nich šo žónške hromadu čžiščžachu. S jich ramjenjow špadowachu wokolo polnych podobow hacž do kulkow dele šadate běle plasčče wot čžeršeho platu, a nad polnymi wlošami, psches kotrež šo Ššerbowki wušnamjenjowachu, šo běle šchlewjerje rosšchěrjowachu, kotrež wottam wokolo ramjenjow šmahowachu. Šeno woblicža běchu njesapschitryte, a ta čžerstwa čžeršjenina, kotraž wšchě mlóbdiche žony a hólčžki hjes wu-wšacža pšchesche, šo hiščeže něžnišcha a lubošnišcha psches jasštrawu běłosčž wodžecžow pošafowasche.

Čžišche postupowachu mužšyž a žónške do nišeho pschěbntka, w kotrymž čžělo w jednorym čžornym šaschčžu ležesche. Wěko njebě hiščeže na njón štajene, dokelž chžychu wšchitžy Šrala hiščeže ras widžecž. Še šylšojtymaj woczomaj jemu hiščeže junu do wobled-njeneho woblicža šhladowachu, kotrež bě w šmjercži na dostojnosčži dobyło, potom š najbližšchim želazyž pschistupowachu, jim šwoje wutrobne šobuželenje a trošchne šłowa se šrudnym hłóškom wu-prajitwšchi a šo na to šašo mjelčžizy wróčžo ščahnywšchi.

A wona, ta wopuschčžena džowka špadnjeneje a rosteptaneje wulkosčže, šedžesche š hłowje šwojeho šmordowaneho nana. Šdže jeju licžłow běchu woblednyte, wócžyž běšchtej proštej a hjes bljščžča, rjanej hubje twjerdže šamšjeney, žadny žalosčžazy wobras, a tola wobras žalosčže, kiž bě sa šylšy psche wulki. Šdnyž žana nowa podoba do jštwy postupi a šo š njej pschibliži, wona hłowu pošběhny a jej šwoju rjanu ruku poščicži; potom šebi běly šhle-

wjeť sažo pšched woblicžo sčahny a hłowu na swoje nadra nahili, kotrež bě hološč rostorchala.

Farať s chorškimi hólzami saptupi. Zeho trošchtowaze hłowu bėchu derje mėnjene, so pať hač do knježnineje wutrobhy njepšchecziščezachy. Seno je d h n bė, sa kotrymž jejna dušcha žadašche, kotryž mőžesche jej trošchta pšchinjesč; ale tón bė přecžku sčahnył, a wona jeho hnanu ženje wjazhy njewohlada. „Siegundo, Siegmundo!“ wona s čzičha sdychny, „čžeho dla sy mje wopuschczil?“

Čželna zeremonija so nėtko spocza. Farať mėjesche rėčž pšchi wotewrjenym kaschczu, kiž bu na to sčžinjeny a won donjėbny, na čžož so čžah na pucž nastaji. Pšched kaschczom choršy hólzhy s kadželnizami džėchu, jim farať hłėdowasche. Sa kaschczom khabkasche Maťka, wjedžena wot dweju knježnow; potom mužojo a na poľledku žony a holeczi sčžehowachu. Čžah džėšche do kapalnje, hdžėž bu čželna mišcha wotdžeržana, potom wróčzo na pohrjebniščezu, kapalnju wobdawaze. Sato kaschcz do rowa puschczachy, so wulke žałosčjenje posbėže, a tež Maťka pod schlewjerjom won čžėžto sdychowasche. Sej bė, kaž dyrbjała so jej wutroba łamacž. Farať na hłowny kónž kaschczu stupi a snatu „dobru nóż“ prajesche, sčžtož je hiščezu dženša tu a tam mjes Sserbami waschne a pšchi čžimž so wotewrjety jako živy a rėčžazy pšchedstaja, kaž by wón sam swoje poľlednje hłowu na sawostajenyh sčžowal. Zeho „dobru nóż“ nėhdže takle rėkasche:

„Wjele pšcheczelow wokoło swojeho wotewrjeneho rowa sčžromadženyh widžy, kotrymž lubosč kasasche, mojemu kaschczej hłėdowacž. Sa so Wam džakuju, Wby moji pšcheczeljo wšchitzy, sa tu poľlednju čžesč, kotryž sčžje poľlednjemu s rodny herbskich kralow wopokasali. Mascheho luda čžesč je wuhazła, jeho mőž stamana, jeho kral wonjėžesčeny; swobodni mužojo buchy sa njewólnikow sčžinjeni, kotsiž tón čžėžki pšchah na swojim tyle čžuja. Sčžto dyrbjesche Wam, moji pšcheczeljo, hiščezu kral? Sa s Wami čžerpjach, tak dolho hač bėch živy, a wjeľelu so, so hym nėtko pokoj a wumoženje namafal. Zeho dla setrėžezu hėbi swoje hylhy a njerudžezu so wjazhy wo mnje, ale sradujezu so nad mojej sčžožnosčy a na nasche sašosjednocžjenje tam horjeka, hdžėž chžemy se swojimi wótžami a bratrami nowe kralestwo sčžožez, kotrež žadny Nėmž sahubiez njemőže; pšchetož na semi je s naschim kralestwom kónž: Wasche džėčzi budža njepšchestajnje na swojim swóistwoje žyhy hłėb jėšč a pluh Nėmžow sčžahacž, hač skóncžnje pluh pšches nich pónđže, a njeje tu žadny wjeczeť, ani sa nje, ani sa mnje! — Seno je n e j e, sčžtož mje na tule hrušku wježe a mojeho ducha nusuje, Wasche wobhydlenja wobdawacž — je to moje jenicžte džėčzo, kotrež jako hřrotu sawostajam. Njeschladuj, Maťka, tak bjesstroschtnje, tak bjesnadžijnje do mojeho rowa! Tvoje bjeschylsne wóčžko, s kotrehož so jeno sadwėlowanje a wjecžjenje hwečžitej, njedawa mi žaneho wotpocžinka namafacž po boku Tvojeje pšchetransnjeneje maczerje, kotraž je mje hižom pšcheczelnje postrowila a witala. Placž, moje džėčzo, so so Čži wutroba wolóži; njeplacž pať pšche dolho, so mi mój titel se hylhami njewomacžesč, kotrež so pšches semju do mojeho poľlednjeho statoka pšchedrėja a mi hymnu kožu spala. Tež Tebi je pokoj po boku Tvojeje staršcheju sčžowany. A — njedajezu jej nusu čžerpicz, moji pšcheczeljo, a spominajezu na to, so je wona džowka Wascheho poľlednjeho krala. — Dobru nóż, moji pšcheczeljo! Dobru nóż, Maťka! Snyhy wėtr nasnyhy mój wotewrjeny row pšcheduwa a moje proste stawy tschajke! Pšchitryjczu mje a popšchecžezu mi wotpocžink! Dobru nóż, na sašowidžjenje!“

Čžėžke hrušky na kaschcz dele wrjėskotachy a bórhy bė row wupjelnjeny. Mužojo hėbi klobuki sėsejmowachu, žony so žhle do swojich schlewjerjom sawalichy, a wšchitzy čžičhi wótcženasč wuspėwachy. Na to so sažo do žarowneho domu wróčžichy. Maťky chžyšche so seznyčž, tola wona wšchy swoju mőž hromadu wsa a

so srna sčžerža. Čžičhe so do jeneho kucžika hřdže a spróžnu hłowu na wobė ruzhy seprje. Mjes tym so stwa, kiž bė nėtk s blidami a ławkami wobšadžena, s mužemi pjelnjesche; jėdže a picže so na blida noschachy, a čželna hoščina so sapocža. Maťka tole waschne swojeho luda wot mlodosčezu sem snajesche, ale ženje njebė jej to samo tak napšchecžiwne bylo, kaž nėtko. Wona so teho dla se swojeho hřdla s čžičha posbėže a won džėšche. Ssamotna sčžezžka so pšches saħrody s pohrjebniščezu wijesche; tu wona nastupi a bórhy druhi kóčž pola rowa swojeho nana stejesche.

Dolho wosta mjelczizy a čžičhe stejy, potom stynjenej ruzhy wřkoto posbėže, jej s wutrobje kłóčzesche, jej s nowa do wřkotosčezu posbėže a da jimaj sažo spadnyčž. Mohł hėbi myšlicž, so so modli, njebudžichy jejne hibanja pšche nawalne byle. Wona so njemodlesche, runjež so jejnej hubje hibasčtej a jejnej wóčži blyščezesčtej. Jejne woblicžowe čžahi so s kóžnym wókomikom bóle wóžwajachy, rosžahlošč so na žałosčnym dopomnjecžy s palazej horžosčzi roshře a skóncžnje jejny rót s tajkimle wuwolanjam wotewri:

„Žadny hyn, žadny hyn njemőže nana wjecžez; nėmsti praf nad naschim rodny triumfiruje. Lud njewólnikow a wotrocžkow mužiku mőž s wjecženju sħuđi. Stari pšchibohoyo sy dawno samrėli, hewaf budžich s nim ruzhy posbėhnyla a wołala: Saplacžezu tym hłėpžam jich bjesbőžne sħutti! Posbėhnył so, Madegasto, wlecž tych mordarjow s Sswojemu wóltarje! A hdžž tež proscha, a hdžž tež sħwla, rosdrėj jich nadra a swutorhaj byřkaze wutrobhy! — Morwi sčžedawno; njemőžni, kaž Wasch lud. Wohanibjeneho tón swojeho krala widži a so w prošche wije. Bėda a sažo bėda! Bėda Wam a bėda tež mi! Dyrbju ja hłėb hłódnikow jėšč? Dyrbju, kaž woni, tył klonječ? Dyrbju so tym bjesbőžnym mordarjam hiščezu džakowacž, so sy mi mojeho nana wšali? Dyrbju hėbi tať žiwjenje wutupicz? — Wopuschczena, sazpjena, sadwėlowaza hiščezu chžy ruzhy posbėhnyčž a horzo wołacž: Spozčezu mi možy, wy čžėmne mőžnarštwu, sa wjecžjenje, sa wjecžjenje nad pšchescžeharjemi mojeho nana; potom položezu mje do rowa!“

(Pšchichodnje dale.)

Wschelake s bliska a s daloka.

— Saňdženu hřobotu mėjesche so w Sčžodžiju sħowanje sahe semrjeteho knjesa kantora Rozora. Wobdželenje wořadnyh kaž tež knjesow wuczerjom s bliska a s daloka hwečžesche wo lubosčzi, kotryž bėšche hėbi semrjety w žiwjenju dobył. Nėhdže 70 knjesow wuczerjom bėšche pšchisčlo, njebocziczłemu poľlednu čžesč wopokasacž. Pšched schulskim domom, hdžėž bėšche semrjety džėłak jako hweřny wuczeť, mėjesche knjes duchowny Woigt wotproschenje po hłowje: „Na sastojnifach so nicžo druge njepřta, hač so hweřni namafani budža“ a pokasa na jeho hweřne sastojnifke sħutkowanje kaž tež jeho spravne smřhlenje a waschne. Pšchi rowje rėčžesche knjes wuczeť Guda-Huščžanski jako pšchedhřda wuczerškeje konferency, ke kotrežž bėšche semrjety pšchipluschal. Knjes kantor Kapleť pšchitwola jemu džak a božemje w mjenje towarštwu herbskich organistow a knjes wuczeť Belit w mjenje wuczerjom Sčžodžijskeje wořady kaž tež schulskich džėčzi. W Božim domje mėjesche knjes farať Kschizan herbske a nėmstke čželne přėdowanje, w kotrymž na pucž žiwjenja a sħutkowanja njebocziczłeho pokasa, sħudnyh sawostajenyh wutrobnje trošchtujo.

Dalische dobrowólne darhy sa wbohe armeniske hřrotu a mižionstwo w raišchim kraju:

Marja Schimanež w Kalezach 2 hr. — np.
Gennig w Stróži 1 „ — „

Sħromadže: 3 hr. — np.

W mjenje wobohich hřrotow wutrobnny džak.

Gólcž, redaktor.